

Η στάση μας απέναντι στη ζωή και το θάνατο

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

Η επιθυμία σας να ζήσετε είναι φυσική και δεν έχει τίποτε το εφάμαρτο. Ωστόσο η χριστιανική στάση απέναντι στη ζωή και το θάνατο είναι: «Ας γίνει το θέλημα του Κυρίου» (Πράξ. 21:14). Γιατί, όπως λέει ο απόστολος Παύλος, κανένας μας δεν ζει για τον εαυτό του και κανένας μας δεν πεθαίνει για τον εαυτό του. Όταν ζούμε, ζούμε για τον Κύριο. Και όταν πεθαίνουμε, πεθαίνουμε για τον Κύριο. Είτε, λοιπόν, ζούμε είτε πεθαίνουμε, σ' Εκείνον ανήκουμε (Ρωμ. 14:7-8). Αυτή τη διάθεση πρέπει να καλλιεργήσουμε μέσα μας, διώχνοντας κάθε φόβο και κάθε ανησυχία.

«Πώς να παρουσιαστώ στον Κύριο, όταν πεθάνω;» αναρωτιέστε. Να παρουσιαστείτε έχοντας καθαριστεί από τις αμαρτίες σας με τη μετάνοια και την Εξομολόγηση, έχοντας λάβει το εφόδιο της αιώνιας ζωής, τα άχραντα Μυστήρια του Χριστού, έχοντας στο νου σας αγαθούς λογισμούς και στην καρδιά σας άγια αισθήματα -πίστη, ελπίδα, ταπείνωση, φόβο Θεού... Τα αισθήματα αυτά αντικαθιστούν όλα τα καλά έργα, που η αρρώστια δεν σας επιτρέπει να κάνετε.

Πώς να αντιμετωπίσουμε το θάνατο των οικείων μας.

Η κόρη σας πέθανε. Αφού ξεχώριζε για την ευσέβεια και την καλοσύνη της, θα έπρεπε να λέτε: «Δόξα στ' όνομα Σου, Κύριε, που την πήρες τόσο γρήγορα, για να μην απατηθεί από τους πειρασμούς και τις μάταιες απολαύσεις του κόσμου!». Εσείς, απεναντίας, θρηνείτε και παραπονιέστε και βαρυγκωμάτε... Γιατί; Επειδή γλύτωσε από τα βάσανα της πρόσκαιρης τούτης ζωής και βρέθηκε στην αιώνια βασιλεία του Κυρίου; Θα ήταν, λοιπόν, καλύτερα να ζούσε μερικά χρόνια ακόμα, να σκλαβωνόταν στα πάθη και την αμαρτία -κάτι συνηθισμένο για τις κοπέλες της εποχής μας και μάλιστα τις όμορφες, όπως ήταν εκείνη- κι έτσι να έχανε την αιώνια ζωή; Τί σοφή μητέρα που είστε!

Λυπάστε επειδή η κόρη σας σώθηκε και δεν καταστράφηκε!

Η μνημόνευση των νεκρών.

Ρωτάτε, γιατί μνημονεύουμε τους «κεκοιμημένους». Γιατί έτσι διδαχθήκαμε από την αγία Εκκλησία μας. Γιατί έτσι παραλάβαμε από τους θεοφώτιστους και πνευματοφόρους πατέρες μας. Γιατί έτσι γινόταν και γίνεται σ' όλους τους χριστιανικούς αιώνες, από την αποστολική εποχή μέχρι σήμερα. Άλλα το φιλοπερίεργο μυαλουδάκι μας θέλει να χώνεται παντού και να φωνάζει: Γιατί; Γιατί; Γιατί;... Ξέρετε τί του χρειάζεται; Να του δώσετε, με την ακράδαντη πίστη σας, ένα γερό χαστούκι και να το αναγκάσετε έτσι να σωπάσει!

Όσο για κείνον τον πολυτάραχο, που όλο τέτοια θέματα σκαλίζει, πέστε του θαρρετά: Άκου, ανόητε! Οι νεκροί ζουν. Και η επικοινωνία μας μαζί τους δεν έχει διακοπή. Δεν προσευχόμαστε αδιάκριτα για όλους τους ζωντανούς αδελφούς μας

χριστιανούς, ανεξάρτητα από την αρετή ή την κακία τους; Ε, λοιπόν, έτσι προσευχόμαστε και για όλους τους «κεκοιμημένους», ανεξάρτητα από το αν συναριθμήθηκαν -κάτι άγνωστο σ' εμάς- με τους δικαίους ή με τους αδίκους. Η προσευχή μας γι' αυτούς είναι εκδήλωση χριστιανικής αγάπης. Πριν από την τελική Κρίση, όσο ακόμα δεν έχουν χωριστεί τα «πρόβατα» από τα «ερίφια» (Ματθ. 25:33), όλοι οι πιστοί, ζωντανοί και «κεκοιμημένοι», αποτελούμε μία Εκκλησία. Και όλοι, ως μέλη του Σώματος του Χριστού, επικοινωνούμε αγαπητικά. Ο θάνατος δεν μας χωρίζει!

«Σε τί τους ωφελούν οι προσευχές μας, αφού έχει ήδη αποφασιστεί η κατάταξή τους είτε στον παράδεισο είτε στην κόλαση;», αναρωτιέστε. Αλλά μέχρι τη γενική Κρίση, ο κολασμός μιας ψυχής δεν είναι οριστικά αποφασισμένος. Όπου ν' αποφανθεί τότε τελεσίδικα ο μόνος Κριτής, κανέναν δεν μπορούμε να θεωρούμε τελειωτικά καταδικασμένο. Γι' αυτό, ενισχυμένοι από την ελπίδα στην άπειρη ευσπλαχνία του Θεού, προσευχόμαστε σ' Αυτόν να ελεήσει ακόμα κι εκείνους που πέθαναν μέσα στην ασέβεια.

«Επιτρέπεται η μνημόνευση των αλλόπιστων;».

Όχι. Η άγια Εκκλησία μας δεν τους γνωρίζει, αφού δεν έγιναν ποτέ μέλη της, και γι' αυτό δεν τους μνημονεύει. Βέβαια, προσεύχεται γενικά για την επιστροφή εκείνων που είναι ακόμα ζωντανοί. Μπορούμε, πάντως, στην ατομική μας προσευχή να παρακαλάμε το Θεό για τη σωτηρία επώνυμων, συγγενών και γνωστών, αλλόπιστων.

Πού βρίσκονται οι «κεκοιμημένοι» αμαρτωλοί;

Πού βρίσκονται οι ψυχές των αμαρτωλών που πέθαναν αμετανόητοι και ασυγχώρητοι;

Αμέσως μετά τον σωματικό θάνατο του ανθρώπου, είτε ενάρετου είτε αμαρτωλού, η ψυχή του υφίσταται τη λεγόμενη μερική-ατομική κρίση. Κρίνεται, δηλαδή, σε μια πρώτη φάση από το Θεό και στη συνέχεια τοποθετείται σ' έναν υπεραισθητό χώρο, όπου, περιμένοντας την τελική και καθολική Κρίση, προγεύεται είτε την ευφροσύνη του παραδείσου, αν ήταν δίκαιη, είτε το βασανισμό της κολάσεως, αν ήταν αμαρτωλή και δεν μετανόησε ως την ώρα της εξόδου της από το σώμα. Περιορισμένες, λοιπόν, σ' αυτόν το χώρο, τον καθορισμένο από τον Κύριο και γνωστό μόνο σ' Αυτόν, οι ψυχές των αμετανόητων αμαρτωλών περιμένουν με τρόμο, φρίκη και οδύνη τη στιγμή της οριστικής τους καταδίκης.

(Αγ. Θεοφάνους του Εγκλείστου, «Ο δρόμος της ζωής» -επιλογές-, Ι.Μ.Παρακλήτου)

<http://bit.ly/14kYV60>